

Jézus ezekben a napokban csodát csodára halmoz. A kenyérszaporítás után megmutatja, hogy hatalma van az elemeken, a vízen járva közeledik a tanítványai felé a Genezáreti-tavon. Az amúgy is félelmetesen háborgó tó közepén ijesztő lehetett Jézus megjelenése, mert elsősre nem ismerték fel őt a tanítványok. Félelem, ijedtség, fáradtság, megkönnyebbülés, hála... Mind-mind érzések, amik eluralkodhattak a bárkában ülőkön. De ez azt is mutatja, hogy Jézus kiváló pedagógus volt: nem elméletben mutatta az irányt, nem egyszerű frontális munkaformában tanított, hanem bekapcsolt minden érzékszervet, elérte, hogy amit a tanítványok látnak és hallanak, azt át is éljék, érezzék a saját bőrükön. Mert minél erősebb érzelmi reakciót vált ki egy esemény, annál mélyebben be is vésődnek a tudatalattiba a történetek és annál könnyebben előhívhatók, újra átérezhetők az ott kapott mintázatok, amikor szükség van rájuk. Az „*Én vagyok, ne féljétek!*” mondatra a tanítványok megnyugodnak, a szinapszis létrejön: bevésődik az emlékezetükbe, hogy Jézus akkor is velük van, ha épp háborog a tó és sötét fellegek gyülekeznek.

Jézus gyakran operált az átélés módszerével, a vízen járást megelőző kenyérszaporítás csodájába is bevonta a tanítványokat, hogy érezzék a súlyát a tizenkét kosár maradéknak, de a példabeszédek is mind azt segítették, hogy a hallgatóság magáénak érezze a történetet: nem papolt sokat, egy-egy „mese” után mindig elég volt egy mondat vagy egy kérdés - tanítás gyanánt.

A bárka partot ért... az élmény megmaradt.

Neked vannak életre szóló Isten-élményeid? Megerősítenek ezek a hétköznapiakban?

Bajnokné Vincze Orsolya, Budapest